

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2116/2019
18.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, Татјане Матковић Стефановић и др Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., коју заступа Милка Филиповић Љубић, адвокат из ..., против тужених „ББ“ а.д. из ..., кога заступа пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „ВВ“ из ..., ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији првотуженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1-17/19 од 14.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 18.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1-17/19 од 14.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија првотуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1-17/19 од 14.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 бр. 836/18 од 29.10.2018.године, обавезани су тужени да тужилји солидарно исплате на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2015.године до 31.08.2015.године износе са затезном каматом као и износе на име обрачунате затезне камате ближе наведене у изреци првостепене пресуде. Обавезан је друготужени да тужилји за период од 01.09.2015.године до 26.12.2016.године исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, трошкова регреса за коришћење годишњег одмора износе са затезном каматом као и износе на име обрачунате затезне камате ближе наведене у изреци пресуде. Одбијен је захтев тужилје којим је тражила да се обавеже првотужени да солидарно са друготуженим исплати накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015.године до 26.12.2016.године у износима и са затезном каматом као и износе на име обрачунате затезне камате ближе означене у изреци првостепене пресуде. Одбијен је и захтев тужилје за исплату затезне камате на име трошкова за исхрану у току рада за период од 26.12.2014.године до 31.08.2015.године на износе преко досуђене главнице до тражених износа ближе утврђених у изреци првостепене

пресуде почев од 23.08.2018.године. Одбијен је предлог друготуженог за прекид поступка и приговор стварне ненадлежности док је приговор пасивне легитимације првотуженог делимично усвојен. Одбијен је предлог тужиље за ослобођење од плаћања судских такси. Тужени су обавезани да тужиљи солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 58.700,00 динара са затезном каматом од дана извршења пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1-17/19 од 14.01.2019. године, жалбе тужених одбио и потврдио пресуду Основног суда у Суботици П1 836/18 д 29.10.2018.године у усвајајућем делу и у делу у којем је одбијен приговор стварне ненадлежности суда и предлог за прекид поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, првотужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизију изјављује и с позивом на члан 404. став 1. ЗПП због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији првотуженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе ни новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом првотуженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду дана 11.05.2018. године.

У овом спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора од 46.518,80 динара очигледно е прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија првотуженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић